

Sammys ur.

Lyskurven i loftet, over for scenen, stod og blinkede mellem grønt og gult, af og til kom den, kortvarigt, op i det røde område.

Sam: - Du kunne godt have fortalt mig, at du har taget din bedstemor med i byen i aften –

Biceps: - Hun er fast inventar her, så du må hellere opføre dig ordentligt. Måske skulle du tage et nummer alene. Hvis du spiller Aloha Oe, så kan det være, at hun bærer over med os –

”Bedstemor” var et af flere systemer, som var opfundet, med det formål at holde lydniveauet og humøret nede for, at forhindre støjklager fra husets beboere og det var forbundet til stedets sanganlæg. Kom vi op i det røde område og blev der lidt for længe, så var festen forbi, anlægget slukkede automatisk hvilket betød, at den gamle dame måtte kickstartes, før vi kunne fortsætte. Det var uholdbart, alle musikere hadede systemet, det lagde en bremse på de optrædendes udfoldelser og er enhver entertainers mareridt:

Sam sad på min højre side og Kim Gutman, på min venstre. Sam bøjede sig over imod mig og spurgte hviskende:

- Hvor længe spiller man herinde? –
- To sæt af mindst 45 minutter -

Sam kiggede på sit armbåndsur og fortsatte samtalen, mindre dæmpet:

- Okay, det er tre numre mere –
- Så lad os skiftes, jeg tager den næste. I pausen finder vi en fase, der går uden om Bedstemor eller osse må vi ud på gaden og finde en færdselsbetjent. Hold kæft, hvor er jeg dog træt af det pis –

Sam var kørt på færgen i Harwich dagen før i sin lille grønne Morris Minor Traveller stationcar med bindingsværk. Via Esbjerg og endnu en færge var han ankommet til København om eftermiddagen. Kim havde fundet Sam i London og inviteret ham til Danmark hvor Kim havde lavet en række jobs til dem. Hvordan jeg kom med på dette job i Hånd I Hanke i Griffenfeldtsgade, husker jeg ikke. Vi var alle tre slideguitarister, som havde denne hybrid af en guitar til fælles, så før eller siden skulle vi mødes, men det kan osse være, at Kim og jeg havde et dujob på stedet, som vi havde konverteret til en trio. Det er set før.

Kim havde en del venner på gæstelisten og der kom ren sprut på bordet, men det var ikke rigtig min kop the og jeg var noget tilbageholdende, da jeg skulle køre bil senere. Det blev dog en god koncert efter at vi fik lagt Bedstemor tidligt i seng. Sam Mitchell var kommet til byen og det blev fejret.

Det blev til et par triojobs mere med denne dødbringende trio og jeg havde Sam med på et par af mine jobs sammen med hans bassist Jens Elbøl, men jeg trak mig ud af samarbejdet af forskellige grunde. Hverken Sam eller Kim passede ind i mit koncept, de

spillede simpelthen for højt og selv om vi havde de samme referencer gik de ofte galt i byen fordi de overhørte mine signaler. En anden årsag var at jeg ikke havde råd til at spille med dem i længden. Jeg havde forladt i Hånd i Hanke før afregningens time. Aftalen var at Sam afregnede med stedet og jeg kunne få min hyre på næste job, som fandt sted i Sofies Kælder på Christianshavn. Her rakte Gutman mig en stærk øl og et dobbelt skud Jack Daniels:

- Her, husk at drikke, du skal spille i aften –
- Kan jeg ikke få lov til selv at bestemme hvad, og hvornår, jeg drikker –
- Der er fri bar –
- Det er jeg godt klar over, men..... -
- Du skylder for jobbet i Hånd I Hanke –
- Drak I det hele op? –
- Der var fri bar, men de ville have at vi betalte –
- Det kan du da sige dig selv, når du bestiller en hel flaske sprut ad gangen -
- Fri bar, er fri bar –
- Sgu da ikke når I tørlægger stedet –

Kims sans for logik svigtede ham sjældent. Derfor foreslog jeg at vi for eftertiden delte barregningen op så vi kunne afregne individuelt når regnskabet skulle gøres op. Jeg er en gavmild fyr, men hvis nogen drikker på min regning uden at jeg ved af det, føler jeg mig røverendt. Der var alligevel rod i regnskabet på Kælderen da regnskabet time oprandt og vi overlod det til Kim, at rede trådene ud. Noget tydede på at han stod på sin uret. Jeg ved ikke hvilke konsekvenser det fik for ham og Sam at gøre regning uden vært, men jeg fik karantæne og kunne derefter ikke spille på et par af byens mindre scener, før jeg blev taget til nåde igen.

Efter et par ture frem og tilbage mellem London og København slog Sam sig ned i Thulinsgade på Vesterbro hos Steen Winkel. Steen havde plads nok og flere udenlandske musikere boede der i perioder, af kortere eller længere varighed, bla. det engelske pianofænomenet Diz Watson og hans tro væbner, congemanden Tony Uter fra Jamaica. Sam lærte dansk på rekordtid og han elskede Vesterbro så meget, at han senere købte en ejendom i en baggård på Vesterbrogade.

Jeg undrede mig over Sams udseende og fik først hele historien mange år senere, men jeg kendte en del til ham før han flyttede til Danmark. Sådan er det i det hemmelige broderskab af slideguitarister, og vi ved hvor vi skal lede for at dygtiggøre os. Sam havde indspillet i eget navn i diverse sammenhænge på Stefan Grossmans selskab, Kicking Mule. Stefans mission var at sprede kendsskabet til bluesmusikkens store stilskabere og legender på seksstrengede instrumenter, osse dem der kun havde udseendet tilfælles med en guitar. Hans albums indeholdt tablaturark, opfundet i middelalderen og nedskrevet, som en logisk anskuelig metode til notering og aflæsning af musik for strengeinstrumenter. Projektet var lige så ambitiøst som det var pædagogisk. Grossman var selv guitarist og han deltog selv på mange af de sessions han udgav, men jeg har latid haft det lidt svært med ham.

Hans spillemåde minder mig om en russisk spilledåse hvor alle anslag, mere eller mindre har samme vægt. Hans spil manglede en swingende puls og fik ikke mig til at spærre

ørerne op. Det gjorde Sam derimod. Grossman kunne have benyttet ham i højere grad end han faktisk gjorde. Han kunne have fået sin lyst styret med hensyn til at få dokumenteret de fleste stilarter og spillemåder, der kendetegner Mississippi delta stilens mestre. Sam indspillede osse nogle Hawaiiinumre for Grossman og han havde det ikke fra fremmede. Indflydelsen fra hans far skinnede tydeligt igennem, der var ligeså meget Hawaii i Sam, som Mississippi Delta Blues og Rock & Roll, inspireret af hans egen generations store rockguitarister

Sams far, Sammy Mitchell senior spillede Dobro, altså lap steel eller Hawaiiiguitar i Felix Mendelsohns Hawaiian Serenaders. Det var et af Englands og tidens største showbands, som huserede fra sidst i trediverne til ind i de tidlige halvtressere. Med i ensemblet var en ung, efter Sammys smag lidt for ung malaysisk / kinesisk showgirl og hooladanser. Hun hed Barbra Hamed og var meget forelsket i den noget ældre Sammy Mitchell. Han holdt hende hen, men hun gav ikke op, de blev gift og fik et kuld unger hvoraf Sam var en af dem. Medens Sam huserede herhjemme havde han et par afstikkere til udlandet og deltog som studiemusiker på indspilninger med bla. Rolling Stones. Det fik han ikke meget ud af, men Keith Richards fik en saltvandsindsprøjtning og ny inspiration. Sam havde indspillet med The Who, Rod Steward, Kevin Ayers, Charlie Musselwhite, med flere, og selvfølgelig hos Long John Baldry hvor han havde haft sin faste plads på scenen og i studiet før han slog sig ned på Vesterbro.

Den danske gruppe Sandmen fik øje på ham og hyrede ham, men han fortsatte som solist, ved særlige lejligheder og fik banket sine mandagskoncerter i Rådhuskroen op til at blive rene tilløbsstykker. Han blev en af de mest populære kunstnere, der har optrådt på stedet og jeg løb på ham fra tid til anden. Jeg kom osse en del hos Winkel i den tid Sam boede der og jeg holdt meget af Sam. Han meldte altid klart ud uden omsvøb, og man viste hvor han stod, selv om man af og til kunne ønske sig at han havde stillet sig lidt anderledes.

Jeg kom senere ved flere lejligheder til at dele scenen med Sam. Sidste gang var i Fucking Åmål hvor han spillede med sin trio og det var noget af det bedste jeg hørte ham lave. Det værste jeg var ude for var ved en koncert på en ny stor scene et sted i Randers, hvor nogle lokale entrepenører ville forsøge at banke et nyt koncertsted op. En lokal spillestedsejer, Leif Bressum stod for bookingen og trommede alle sine kunstnere sammen før lydprøven. Piloni Band, Sorte Penge, Sandmen med Sam, og mine Blå Djævle, skulle genforhandle kontrakten på stedet, hvad spilletidspunkt og rækkefølge angik. Jeg rådede Leif til at holde sig til kontrakten og planen, men han var for svag. Sandmen ønskede at spille på et andet tidspunkt end det de havde indgået kontrakt om og spillestedsfyren lod sine kunstnere om selv, at finde ud af det. Sam kiggede på sit ur, tog en plakat og skrev et forslag til en rækkefølge ned på bagsiden, der gav Sandmen hvad de ønskede, nemlig tidligt fri. De var på Coke og skide ligeglade, sådan virker den form for selvmedicinering, men jeg undrede mig over hvorfor en ædruelig booker gik med til det.

- Sam, det betyder ikke noget for mig, hvornår jeg starter eller slutter –
- Så er der ingen problemer, Biceps –
- Ikke andet, end I er hovednavnet. Rosinen i pølseenden –
- Vi går ikke på scenen så lang tid efter midnat –
- I risikerer, at folk udvandrer –
- Det er ikke vores problem –

- Heller ikke mit -

Det endte med, at Sandmen gik på scenen før mig og der var et band efter, men jeg stoppede midt i min afdeling og gjorde tegn til min trommeslager:

- Ok, Mitch, vi smutter –
- Hvad er der galt? –
- Jeg ved det ikke, men jeg har tænkt mig, at finde ud af det –

Jeg havde set Hvide, Sandmens lysmand luske rundt bag scenen da vi gik på og han havde sat mine forstærkere til en stikkontakt, hvis strømstyrke blev styret fra lyspulten. Hver gang lysmanden hævede lysstyrken på lamperne mistede jeg styrke eller lyden forsvandt i et elektronisk knas når jeg skruede op. Signal / støjforholdet var ubeskriveligt, mit grej ville ikke overleve den form for belastning ret længe og ingen gad høre på det. Folk var begyndt at udvandre og en del prominente randrusianere mistede en del penge på den konto og stedet gik ned før det kom op at stå.

Sam havde giftet sig med Lykke Mitchell som jeg fra tid til anden har arbejdet sammen med. Hun lavede forskellige flotte layout opgaver for mig, osse efter, Sam rejste tilbage til England. Jeg kender ikke de nærmere omstændigheder, men Sam tog til Liverpool med et par afstikkere til Holland, eller osse var det omvendt. Sandmen var gået i stykker og det var Sam osse efter hvad rygterne fortalte.

Han gik og ventede på en ny hofte og ventetiden var lang. Jeg var på det tidspunkt leder af Copenhagen Blues Festival og prøvede at få ham til København. I følge Gutman var Sam bange for at tage sine instrumenter med til landet, fordi han skyldte i skat og frygtede at skattemyndighederne ville konfiskere dem. Det fandt vi en løsning på, men det siger mere om det engelske skattevæsen end det siger om det danske og jeg ved, at engelske musikere frygter skattefar mere end de frygter den bukkedfodede Satan selv. Sam skrantede og overlevede på en social ydelse, som end ikke en hund kunne leve af. Det så sort ud indtil Sandmen proklamerede en gendannelse og Sam var et uundværligt aktiv, når talen faldt på gruppens lyd.

Sandmen, Kim og Lykke prøvede, at finde Sam og jeg fik grønt lys af min bestyrelse. Hvis nogen kunne lokalisere Sam ville vi betale hans rejse og hædre ham på en eller anden måde, desuden havde Sandmen selvfølgelig osse visse resourcer. Jeg forestillede mig en sponsoraftale med et Hospice, ellers kunne vi gå til egen læge og forklare situationen, eller hen på den nærmeste skadestue for at få ordnet den hofte. Vi følte, at vi burde gøre et eller andet, der var flere muligheder og jeg var sikker på, at noget ville dukke op,- vi var sjældent rådvilde. Nøglen til det hele var Sam, men nøglen var blevet væk, det lykkedes ikke at få kontakt og et forslag om at sende en mand over for at finde ham var ikke en løsning, som min bestyrelse mente at de kunne forsvare.

Sam blev i Liverpool. Alt jeg hørte til ham var rygter fra nogle af hans engelske kolleger. Rygter af en slags, man er nødt til at tage med et gran salt, men Sam skrantede af flere årsager og døde til sidst, ensom, af et hjertetilfælde. En god ven, Per DeVille, overbragte mig nyheden, han havde den fra Kim og kort efter havde jeg den sidste i telefonen.

- Jens Elbøl holder en komsammen i Mojo (tidl. Rådhuskroen) på mandag for Sams venner og kolleger. Sams bror, Roy, kommer til Danmark, med halvdelen af Sams aske –
- Har han råd til det? –
- Det ved jeg ikke, men han siger, at han har bestilt flybilleten –
- Ok, jeg prøver at finde på noget, giv mig hans nummer –

Jeg ringede til Roy og sagde til ham at han bare skulle sørge for at komme på sit fly, så skulle vi nok holde ham skadesløs på den ene eller anden måde. Jeg fik samtidigt et indblik i familien Mitchells historie og den kan man godt skrive et filmmanuskript over. Sam var tidligere medlem af Dansk Artistforbund og de betalte Roys billet og lidt til da jeg forklarede dem situationen. Elbøl foreslog at Kim og jeg spillede et par af Sams numre under den kommende ceremoni. Min pladespiller var midlertidigt ude af drift, så tog over til Kims kæreste, Annette, med en af Sams plader for at planke teksten til et nummer, "Sunshine In Houston" som Sam havde skrevet. Bagefter gik vi over til Kims lejlighed hvor Roy fortalte mig om rejsen herover og om en oplevelse han havde haft med en skrankepave i Manchester Lufthavn, da han skulle på flyet:

- Hvad har du i tasken? –
- Min bror –
- Din bror? –
- Ja, det er min bror –
- Har du din bror i tasken? –
- Ja –

Roy viste kontrolløren en gul formular fra Krematoriet i Liverpool, der underbyggede hans påstand og kontrolløren udskrev, uden at blinke en billet til Sam, som Roy indløste for tredive Pund Sterling. Roy, Annette og Kim havde købt en smuk sekskantet rødakeret, kinesisk lakæske med indlæg i ædeltræ og vi lagde hver en ting i til Sams sidste lange rejse. Penge, billeder, marihuana, en capo og hvad vi ellers syntes var passende før vi lagde Sams aske ned i æsken og forseglede den med kontaktlim. Jeg havde ikke forestillet mig, at jeg skulle deltage i denne ceremoni og havde ikke andet end min seneste CD "saints & legends" i guitarkassen, men det viste sig at være meget passende da mange af Sams danske kolleger og venner havde deltaget på dette album. Roy forærede mig Sams armbåndsur der var sat til Greenwich normaltid og jeg lovede ham, at lade uret stå som det var sat og mente nok, at jeg kunne transponere den timeforskel, trods sommer og vintertid. Roy havde ikke lyst til at overvære det trin af bisættelsen vi var i færd med at udføre og gik ud i køkkenet hvor jeg mødte ham mens Kim var ved at lime låget fast på æsken. Jeg troede, at han havde delt asken i to portioner, men det kunne han ikke få over sit hjerte da det kom til stykket:

- Sam var lykkeligst her og det er her han skal hvile -
- Det ved du bedst –
- "Debbie" (Sams dobro) bliver osse her. Jeg hentede den hos en af Sams venner, som havde den, men da jeg så ham sidde og fedte med et plekter, indså jeg, at det var en fejltagelse og tog den ud af hænderne på ham –

Det var som at høre Sam tale. Roy lignede ikke Sam ret meget bortset fra, at man kunne genkende de samme etniske træk og han så godt ud. Han var kærnensund og ejede den samme logiske måde, at tænke og ræsonnere på som sin bror og handlede kompromisløst, i overensstemmelse med sin overbevisning, hvilket han afslørede ved flere lejligheder. Sams fars dobro skulle samtidigt gå i arv til en, der vidste hvad han havde i hænderne og den havde han osse taget med til Kim. Jeg hjalp Roy med at udfylde et par huller med hensyn til Sams karrieremæssige status og han var overrasket over sin brors omfattende produktion, professionelle ry, indflydelse og betydning. Jeg forærede ham de albums jeg havde med Sam og en pressemappe med omtaler i forbindelse med Sams død. Der var mange, bl.a andet en nekrolog jeg selv havde forfattet.

Annette lavede en opstilling på scenen i Mojo med billeder, levende lys, lakæskeurnen og en enkelt langstilket rød rose. En god ven, Thomas Olander fra Bispebjerg LokalTV dukkede op med et kamera og forevigelede begivenheden. Homesick Mac havde på et tidspunkt dannet duo med Sam, de havde udgivet et album sammen og han var kommet fra Sverige hvor han bor, selv om han er eksjugoslav. Han spillede et par numre på Sams Dobro og fortalte et par anekdoter, bla. om Sams opmuntring til ham om at gøre mere ud af sit eget materiale, hvilket Mac havde efterlevet og han var god. Kim havde foreslået, at vi spillede to numre fra Sams repertoire og vi aftalte at gå på kl. 19, en time før ceremonien sluttede.

- Kim, skal vi gå på? –
- Lad være med, at stresse mig, ikke i dag –
- Hvornår vil du på? –
- Vi går på kvart i otte –
- Ok –

Den Gyldne Dame var Kims trofaste følgesvend i disse dage og jeg var ikke min broders vogter. Kim spillede en intro til "Sunshine In Houston" og gik i selvsving på en måde, så jeg havde svært ved at komme ind og da jeg ikke spillede guitar på dette nummer, kunne jeg ikke få ham ud af rillen Jeg satsede på, at han faldt til patten når jeg begyndte at synge.

Sunshine in Houston	Sol over Houston
Lord, it feels so fine	Mand, det føles godt
Sunshine in Houston	Sol over Houston
Lord, it feels so fine	Du ved, det føles godt
It's me and my driver	For mig og min pilot
My baby and a bottle of wine	Min pige, en flaske og lidt pot

Jeg følte mig bedre tilpas med "Rollin' an' Tumblin' efter, at en fejlmelding fra Kim vedrørende tonearten, var blevet rettet. Alt var ved det gamle og vi lavede en forrygende version, helt i Sams ånd, hviket betød at Dobroen næsten overdøvede alt andet.

I could have religion	Jeg kunne have min tro
Live in harmoni	gå på livets rette vej
I could have religion	Jeg kunne have min tro
Live in harmoni	og gå den rette vej

But whiskey an' women
Got the best of me

men kvinder og sprut
er ved at tage livet af mig

Kim gik ned og jeg lavede en kort version af Joseph Spence's "Goodnight".

Lay down dear brother
Lay down and take your rest
Lay your head
Upon your saviours breast
I love you,
but Jesus loves you the best
So I bid you goodnight
Goodnight
Goodnight

Læg dig kære broder
Læg dig og find trøst
Læn dit trætte hoved
Imod din frelsers bryst
Jeg elsker dig
men Jesus elsker dig mest
Så derfor, God Nat
God Nat
God Nat

Dansk blues' Grand Old Man, Troels Jensen sluttede af med et par numre til ære for Sam. Titelnummeret fra hans album med HP Lange "Take Me Home" var stemningsfuldt og velvalgt og bagefter gik vi ud i gården bag spillestedet og sluttede os til et mindre selskab af kolleger og venner af den slags, som er gode at snakke med.

Mojo var ikke mit sted og Kim Gutman var heller ikke i kridthuset. Ingen af os spiller derinde og der skulle en Sam Mitchell til for at få os på scenen derinde igen, skæbnens ironi.

Jeg mødte Roy, Kim og hans kæreste dagen efter, på Floras Kaffebær i Blågårdsgade, hvor jeg afregnede med Roy og vi snakkede om, hvad vi skulle foretage os vedrørende Sams videre færd.

- Roy: - Sam sagde, at han ikke ville begraves og at det ikke betød noget, hvad der skete med hans aske –
Mig: - Noget skal der jo ske –
Roy: - Det er op til jer, jeg stoler på at I finder en god løsning –
Annette: - Kan du ikke ansøge til begravelsen, der hvor du fik penge til Roys rejse?
Mig: - Det tror jeg ikke. Hvis Sam skal have et gravsted, skal det sikres for eftertiden og det er vores ansvar –
Annette: - Lykke foreslår Vestre Kirkegård –

Vi kom ikke videre, men var enige om at vi havde et ansvar for, at sikre mindet om en stor musiker og stilskaber. Hans betydning på længere sigt er ikke lige til at overskue og vi kunne komme til at fortryde det hvis vi spredte hans aske. Vi måtte give fans, familie, venner og ligesindede en mulighed for at besøge hans grav. En stigende aktivitet på internettet i forskellige fora tyder på at Sam Mitchell, var en stjerne på firmamentet over det hemmelige broderskab der udøver og interesserer sig for en bemærkelsesværdig guitarstil, som kun få behersker til fulde. Da Roy og jeg fulgtes fra banken diskuterede vi nogle muligheder.

- Min fars og Sams dobro er uadskillelige derfor tog jeg dem begge med –
- Hvorfor laver I ikke en fond og skriver instrumenternes historie? Det sikrer,

at instrumenterne bliver sammen, ikke bliver solgt og kommer i de rigtige hænder når Kim engang dør –

- Det er en god ide –
- Man kunne osse låne en af dem ud til et talent ligesom man gør inden for den klassiske musik, med stradivariusser og andre instrumenter. De skal selvfølgelig forsikres –
- Man kan høre "Debbie" på Sams plader den er veldokumenteret –
- Det samme gælder din fars instrument –
- Ja, instrumenterne har en historie, men jeg ved ikke om min far købte sin fra ny –
- Han erhvervede den sandsynligvis en gang i tyverne, så den er sikkert købt direkte hos National i USA. Vi ved ikke hvor Sam har sin fra, men det er der måske nogen som ved. Send mig nogle kopier af billeder og andre akivalier, du har vedrørende din far, så skal jeg nok skrive historien –

Vi skiltes senere og Roy tog til lufthavnen. En uge efter fik jeg at vide, at hans veninde lige var død, så Roy er hårdt ramt. Sams urne står hos Kim og der bliver den stående, indtil vi finder en løsning. Man siger, at når nøden er størst er hjælpen nærmest og det er osse min erfaring.

Kim og Anette tog et initiativ og fik en urnegrav på Assistens Kirkegård. Vi lagde Sam i grav M25, nogle af hans venner og kolleger mødte op. Jeg var tidligt på den, nøjagtig en time for tidligt, da Sams ur var indstillet til GMT og tilbragte tiden sammen med Thomas Olander som filmede begivenheden.

Post Scriptum:

Denne historie er skrevet af Børge "Biceps" Jensen og blev afsluttet i det Herrens År 2006 kl. 12.23 (GMT) Greenwich normaltid. 13.23 dansk tid.